

Arrest

nr. 322 957 van 7 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming bent u een Afghaans staatsburger, Tadzjiek en soennitisch moslim. U woonde van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan in het dorp Roja, district Ab Kamari, provincie Badghis. U verklaarde dat uw familie daar een landconflict kende met uw buurman, een talib. Dat conflict deed u Afghanistan verlaten.

Na een reis van 35 dagen kwam u op 22 november 2015 aan in België. U diende op 2 december 2015 op basis van bovenstaande verklaringen een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 28 november 2017 ging het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw herkomst, waardoor er evenmin geloof kon worden gehecht aan uw vervolgingsfeiten die hier onlosmakelijk mee verbonden waren. Op 19 december

2017 tekende u beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In een arrest van 18 april 2019 volgde de RvV de beslissing én de motivering van het CGVS.

Op 17 mei 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U gaf aan dat u bij uw eerste verzoek gelogen had over uw herkomst uit Badghis en dat u een valse taskara voorlegde. U verklaarde dat u werd geboren in Kabul en dat u opgroeide in Herat. Uw vader zou verschillende zaken hebben gehad en u was verantwoordelijk voor één van deze zaken in Herat. In 1389 (Gregoriaanse kalender (GK) 2010-2011) zou u door uw vriend H. (...) naar het huis van een andere vriend, I. (...), zijn gebracht. De mannen waren van plan om u daar te verkrachten en dit te filmen zodat zij u hiermee zouden kunnen chanteren. Hoewel de verkrachting niet gelukt zou zijn, leek het op de video wel zo. Na dit incident dwongen H. (...) en I. (...) u gedurende zes of acht maanden om wekelijks 400 dollar te betalen. Wanneer u dit niet meer kon opbrengen, besloot u uw vader in te lichten over wat er gebeurd was. Uw vader zei dat u hen beter bleef betalen tot jullie een klacht indienden bij de veiligheidsdiensten. Nadat jullie een klacht indienden, werden de twee mannen gearresteerd. Ze gaven toe dat ze u verkracht zouden hebben, maar ontkenden dat ze dit gefilmd hadden. Een maand later kwamen zij terug vrij. Hierop besloot u Afghanistan te verlaten. U werkte gedurende vier jaar bij een neef in Dubai die daar een eigen zaak had. Toen u uw job daar niet meer kon verder zetten, keerde u omstreeks juni 2014 terug naar Herat in Afghanistan. U verbleef er vier maanden, toen u opnieuw gebeld werd door uw vroegere belagers. Na deze gebeurtenis besloot uw vader u naar Europa te sturen. Op 17 september 2019 werd dit verzoek nietontvankelijk verklaard door het CGVS. Er werd geen geloof gehecht aan uw verklaringen over de voorgehouden poging tot verkrachting en de daaruit voortvloeiende problemen met H. (...) en I. (...) herkomst. Op 30 september 2019 tekende u beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV. U hield vast aan uw verklaringen inzake uw problemen met H. (...) en I. (...) en verwees u naar de algemene veiligheidssituatie in Herat. In een arrest van 9 maart 2020 volgde de RvV de beslissing én de motivering van het CGVS.

Op 8 mei 2019 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw derde verzoek hield u vast aan uw verklaringen conform uw tweede verzoek, meer bepaald uw geboorteplaats Kabul; uw woonplaats Herat; uw problemen met H. (...) en I. (...); uw verblijf in Dubai; en uw kortstondige terugkeer naar Herat alvorens naar Europa (België) af te reizen. Wat betreft uw problemen in Afghanistan stelde u dat deze nog altijd actueel zijn. Daarnaast verwees u naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en stelde u dat verschillende gerepatrieerde Afghanen in Kabul werden gedood door de taliban. Nog haalde u aan dat u zich, na jaren in Dubai en België te hebben doorgebracht, niet zal kunnen aanpassen aan de Afghaanse (islamitische) maatschappij, dat u er niet meer welkom zal zijn, dat u in België geïntegreerd bent en dat u in België wilde werken. Nog verklaarde u last te hebben van stress, hoofdpijn en slaapproblemen. Op 28 juli 2020 werd uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS, daar er geen nieuwe elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. Op 10 augustus 2020 tekende u beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV. U hield vast aan uw verklaringen inzake uw problemen met H. (...) en I. (...) alsook aan uw verklaringen dat u zich niet meer kan vestigen in Afghanistan omwille van uw lange afwezigheid. Nog stelde u opnieuw last te hebben van mentale problemen. U verwees voorts op nieuw naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en voegde daaraan in het beroep bij de Raad op dat u zou kunnen worden gepercipieerd als ongelovige wegens uw lange afwezigheid. In een arrest van 20 mei 2021 verwierp de RvV uw beroep.

Op 8 juni 2021 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw vierde verzoek hield u vast aan uw verklaringen conform uw tweede en derde verzoek, meer bepaald uw geboorteplaats Kabul, uw woonplaats Herat, uw verblijf in Dubai en uw kortstondige terugkeer naar Herat alvorens naar Europa te vertrekken, alsook uw problemen met H. (...) en I. (...). U voegde hieraan toe dat de imam van de moskee de video van H. (...) en I. (...) heeft gezien, u uitschold voor homo en u met de dood bedreigde indien u niet uit het dorp zou vertrekken. Nog zei de schooldirecteur tegen u dat u omwille van uw (vermeende) homoseksualiteit niet meer naar school mocht komen en werd u in het dorp door buurkinderen uitgescholden voor homo. Wat betreft uw problemen in Afghanistan stelde u dat deze nog altijd actueel zijn: uw ouders werden door de dorpelingen nog steeds over u aangesproken, H. (...) en I. (...) waren nog steeds naar u op zoek en eisten geld van u opdat zij uw video niet verder zouden verspreiden. Voorts vreesde u bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door uw dorpelingen en alle andere mensen die van de video op de hoogte zijn, omwille van de perceptie dat u homo bent. Daarnaast vreesde u in Afghanistan opnieuw te worden afgeperst door H. (...) en I. (...). Nog stelde u dat u omwille van de door u meegemaakte gebeurtenissen in Afghanistan en uw jarenlange (illegale) verblijf in België lijdt aan een psychologisch trauma, dat u hiervoor in behandeling bent bij een psychiater en dat u medicijnen neemt. Daarnaast gaf u aan stress te ervaren, graag alleen wil zijn en niet tegen lawaai te kunnen. Ook verwees u naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, stelde u dat de taliban en Daesh aanwezig zijn in en rond Herat en gaf u aan dat er in Herat elke dag bommen ontploffen. Voorts hekelde u uw (illegale) verblijfsstatus in België en gaf u aan dat u niet mag werken of studeren, terwijl u in België graag (legaal) wil werken en verschillende jobaanbiedingen heeft staan. Ter staving van uw vierde verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, uw taskara en de taskara's van uw ouders; een brief van uw advocaat, meester

Mir-Baz; diverse Belgische medische documenten; een brief van pastoor R. (...); een online en schriftelijke petitie inzake uw verzoek om legaal verblijf in België; en twintig aanbevelingsbrieven uwentwege.

Op 23 juli 2021 werd uw vierde verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS, daar er geen nieuwe elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. Op 2 augustus 2021 tekende u beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV. Uw beroep werd op 19 januari 2023 door de RvV verworpen, daar het CGVS besloot tot een intrekking van haar beslissing.

In de tussentijd legde uw advocaat nog de volgende documenten voor: kopieën van visa-aanvragen voor Iran van uw familieleden; en diverse Belgische medische documenten uwentwege.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede en derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bij het indienen van uw huidige, vierde verzoek om internationale bescherming geeft u weliswaar zelf procedurele noden aan (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 16 juni 2021) en noteerde de DVZ dat er passende steunmaatregelen werden en moeten worden genomen teneinde rekening te houden met de door u aangehaalde psychologische problemen en de neergelegde attesten (Beoordeling bijzondere procedurele noden DVZ, 16 juni 2021), maar deze zijn niet voldoende om daadwerkelijk een procedurele nood aannemelijk te maken.

U verklaart dat u omwille van de door u meegemaakte gebeurtenissen in Afghanistan en uw jarenlange (illegale) verblijf in België lijdt aan een psychologisch trauma, dat u hiervoor in behandeling bent bij een psychiater en dat u medicijnen neemt. Daarnaast ervaart u stress, wil u graag alleen zijn, kan u niet tegen lawaai of onverwachte geluiden, bent u soms wantrouwig tegen mensen en bent u schrikachtig (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, 16 juni 2021; Verklaring volgend verzoek (...)X, 16 juni 2021, vragen 12, 18). U legt ter staving van deze problemen een toegangsbewijs van Artsen Zonder Grenzen (AZG); een brief van uw huisarts; een brief, medisch getuigschrift en aanwezigheidsattest van uw psychiater; diverse voorschriften van uw psychiater; een brief van een traumatherapeut en Islamic Psychology Counselor (IPC); en een aanwezigheidsattest van uw psycholoog voor. Ook uw advocaat verwijst in zijn communicatie naar uw psychologische problematiek en deze documenten.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet worden opgemerkt dat het toegangsbewijs van AZG van 17 december 2020 louter gewag maakt van sociale en psychologische problemen, zonder verdere duiding. De brief van uw huisarts van 8 januari 2021 betreft slechts een korte, niet-gedetailleerde samenvatting van uw relaas, vermeldt uw vertrek naar Dubai en uw kortstondige terugkeer naar Afghanistan, stelt dat u met een diep, onverwerkt psychologisch trauma kampt sinds 2010. Er wordt echter niet vermeld welke gebeurtenis er aan de basis van dit trauma zou leggen. Uit het attest blijkt evenmin dat u niet in staat zou zijn deel te nemen aan de standaardprocedure. Het aanwezigheidsattest van uw psycholoog van OCMW Outreach Team – CGG Kempen van 9 juni 2021 bevestigt enkel dat u drie keer aanwezig was bij een gesprek tussen januari en juni 2021 en dat er in juli 2021 eveneens een gesprek werd gepland. Voorts bevestigt de brief van traumatherapeut en IPC van 19 februari 2021 enkel dat u sinds kort tweewekelijkse psychologische begeleiding krijgt om de geleden psychologische trauma's te verwerken. Het medisch getuigschrift van uw psychiater van 17 februari 2021 geeft enkel een diagnose weer (cf. infra) en geeft aan dat de behandeling hiervoor startte op 20 januari 2021. Het aanwezigheidsattest van deze psychiater bevestigt uw afspraken in mei en juli 2021. De brief van uw psychiater, gedateerd op 20 januari 2021, bevat voorts een gedetailleerde samenvatting van uw relaas, vermeldt uw vertrek naar Dubai en uw kortstondige terugkeer naar Afghanistan en beschrijft zowel uw asielpprocedure als uw leven in België. Nog stelt het document dat het contact met uw familie moeizaam verloopt en maakt de brief gewag van de volgende klachten: in- en doorslaapproblemen, nachtmerries, piekeren, vermoeidheid, hoofdpijn, maagpijn, wantrouwigheid, schrikachtigheid, problemen met lawaai of onverwachte geluiden, stotteren en een obsessie voor documentatie. De conclusie in de brief luidt voorts een posttraumatische stress (PTS)stoornis wegens PTS-klachten en een ernstig en gelaagd trauma omwille van de verkrachting, afpersing en daaropvolgende stigmatisering door de brede gemeenschap. De voorschriften van uw psychiater wijzen er voorts enkel op dat u in 2022 een antidepressivum werd voorgeschreven. Verder blijkt uit uw verklaringen bij de DVZ en op het CGVS dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft immers zowel in uw vorige drie verzoeken als in uw huidige, vierde verzoek telkens uitgebreide en betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld worden (Verklaring volgend verzoek (...)X, 16 juni 2021).

Voor de volledigheid dient voorts te worden aangestipt dat er uit de operatie aan uw linkerpols in juni 2022 geen bijzondere procedurele noden, noch een nood aan bescherming uwentwege kan worden afgeleid. Dit

betreft een fysiek ongemak dat geen impact hoeft te hebben op uw mogelijkheid deel te nemen aan de procedure.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient benadrukt te worden dat u uw huidig verzoek volledig steunt op de verklaringen en de motieven die u naar aanleiding van uw voorafgaande, tweede en derde verzoek hebt uiteengezet (Verklaring volgend verzoek (...)X, 16 juni 2021, vragen 5, 10, 16, 19, 20, 21). In dit verband dient benadrukt te worden dat zowel uw tweede als uw derde verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk werden verklaard wegens ongeloofwaardigheid van uw verklaringen en dat de RvV het CGVS hier in beide door u gestelde beroepen volgde.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken, en u voert in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw tweede en derde verzoek om internationale bescherming, zodat deze gehandhaafd blijft, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt, namelijk het feit dat uw problemen nog steeds actueel zijn, meer bepaald dat uw ouders door de dorpelingen nog steeds over u worden aangesproken; dat H. (...) en I. (...) nog steeds naar u op zoek zijn en geld van u eisen opdat zij uw video niet verder zouden verspreiden; dat u opnieuw door H. (...) en I. (...) zal worden afgeperst; en dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gedood door uw dorpelingen en alle andere mensen die van de video op de hoogte zijn omwille van uw vermeende homoseksualiteit (Verklaring volgend verzoek (...)X, 16 juni 2021, vragen 16, 19, 20, 21), kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige twee verzoeken hebt uiteengezet, namelijk de problemen die u kreeg met H. (...) en I. (...). Hierover moet worden beklemtoond dat uw tweede en derde verzoek door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Dit werd daarenboven tot twee keer toe in het beroep bij de RvV bevestigd. Bovendien dient te worden aangestipt dat u in uw tweede verzoek nog stelde dat u gedurende zes of acht maanden wekelijks 400 dollar betaalde (Verklaring volgend verzoek (...)Z, 2 juli 2019, vraag 15), maar in uw huidige verzoek aangeeft dat u zeven maanden lang per keer 700 dollar betaalde (Verklaring volgend verzoek (...)X, 16 juni 2021, vraag 16). In het verslag van uw psychiater van 20 januari 2021 wordt er dan weer gewag gemaakt van 700-1000 dollar afpersingsgeld per maand. Dat u nu weer spreekt van 400 dollar, dan weer van 700 dollar en er daarnaast sprake is van 700-1000 dollar, leidt ertoe dat er wederom afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de afpersing. Hoe het ook zij, u voert in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw vorige verzoeken om internationale bescherming, zodat deze gehandhaafd blijft. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter vasthoudt aan dezelfde verklaringen, die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Nog verklaart uw advocaat in zijn e-mail van 28 maart 2022 dat uw vader containers verkocht aan de Amerikanen en dat uw zus voor een Afghaans overheidsziekenhuis werkte. Hierbij dient te worden vastgesteld dat dit element beperkt blijft tot een blote bewering. U legt immers geen begin van bewijs hieromtrent neer, en maakt dit ook niet concreet aannemelijk in uw verklaringen. Bovendien repte u hierover met geen woord in uw vorige drie verzoeken. Er kan bijgevolg niet zomaar geloof gehecht worden aan deze verklaring. Hoe het ook zij, het louter verwijzen naar het profiel van uw familieleden volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. U of uw advocaat halen geen enkel concreet element aan dat erop wijst dat u hierom problemen zou kennen. Bijgevolg is ook dit geen nieuw element dat uw kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Uw advocaat legt voorts visa-aanvragen aan het Iraanse consulaat in Herat voor van uw ouders, zussen en broers, maar uit deze visumaanvragen kan evenwel geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade uwentwege worden afgeleid. Ze wijzen er enkel op dat uw familie visa hebben aangevraagd, maar bieden geen informatie over de achterliggende motieven.

Daarenboven stelt uw advocaat in zijn brief dat u een alleenstaande jongeman bent die geen mannelijk familielid meer heeft in uw land van herkomst op wie u kan rekenen. Hierbij dient te worden vastgesteld dat

ook dit element beperkt blijft tot een blote bewering. U legt immers zelf geen begin van bewijs hieromtrent neer, en maakt dit ook niet concreet aannemelijk in uw verklaringen, in tegendeel zelfs. U verklaart immers in uw huidige verzoek dat u nog om de dag in contact staat met uw ouders (Verklaring volgend verzoek (...)X, 16 juni 2021, vragen 20, 21). Dit heeft als gevolg dat de verklaringen van uw advocaat hieromtrent niet aannemelijk zijn. Ook dit is dus geen nieuw element dat uw kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

Nog geeft uw advocaat in zijn brief aan dat ook het coronavirus (ook: covid-19) u belet om terug te keren naar Afghanistan. Hij verwijst hierbij naar twee rapporten van de Verenigde Naties (OCHA) van 18 en 26 augustus 2020. Uw advocaat markeerde hierin het stuk betreffende terugkeerders en huishoudens die door inkomensverlies de huur niet meer kunnen betalen en deelde een stuk over Afghansen die door de gevechten tussen taliban en overheid (cf. supra) en voor medische verzorging naar de stad Jalalabad zijn getrokken. Dit houdt geen verband met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Nergens uit uw verklaringen hierover kan immers een nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Bovendien bent u niet van Jalalabad of de daartoe behorende provincie Nangarhar afkomstig, maar groeide u volgens uw verklaringen in uw eerste verzoek op in de provincie Badghis en in uw tweede en derde verzoek op in de stad Herat, beide ongeveer 750 kilometer oostelijker gelegen dan de stad Jalalabad of de provincie Nangarhar.

Wat de verwijzing naar de Covid-19 pandemie betreft, stelt de Commissaris-generaal dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Covid-19-virus, vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de wet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de wet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging zoals bepaald in artikel 48/5 §1 van de wet van 15 december 1980 en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5 §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoont.

Inzake de brief van de pastoor en de twintig aanbevelingsbrieven van (Belgische) vrienden en kennissen dient te worden opgemerkt dat hierin telkens wordt benadrukt dat u sociaal, leergierig, vriendelijk en goed geïntegreerd bent en dat u de Nederlandse taal machtig bent (Verklaring volgend verzoek (...)X, 16 juni 2021, vraag 18). Voorts stelt uw advocaat inzake uw petitie teneinde legaal in België te kunnen verblijven en het artikel hierover in Gazet van Antwerpen van 24 mei 2021 dat u na uw jarenlange verblijf in België dermate verwesterd bent dat een terugkeer naar Afghanistan voor u niet mogelijk is. Hij concretiseert dit element echter niet. Hij verwijst nog naar een rapport van EASO van 2 september 2020 en het RDC van 25 januari 2018 inzake Afgaanse terugkeerders, maar verbindt deze rapporten niet met uw persoonlijke situatie.

In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat uw voorgehouden integratie en de voor u daaraan verbonden verwestering deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Bovendien oordeelde het CGVS reeds in uw vorige (tweede en derde) verzoeken betreffende uw integratieproces in België dat hieruit niet blijkt dat u niet in staat zou zijn om u terug aan de passen aan de cultuur van uw land van herkomst. De RvV volgde het CGVS zowel in uw tweede als derde verzoek in haar beoordeling en stelde voorts in zijn arresten dat u niet aantoonde waarom u dermate zou zijn verwesterd dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken (RvV, arrestnummer 233.720, 9 maart 2020, p. 14; RvV, arrestnummer 254.797, 20 mei 2021, p. 9). U legt in dit verzoek geen verklaringen af die een ander licht kunnen werpen op deze vaststelling.

Nog hekelt u uw (illegale) verblijfstatus in België en geeft u aan dat u niet mag werken of studeren. U voegt hieraan toe dat u in België graag (legaal) wil werken en verschillende jobaanbiedingen heeft staan (Verklaring volgend verzoek (...)X, 16 juni 2021, vragen 11, 16). Deze socio-economische problemen houden geen verband met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat zij een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw interview op de DVZ in het kader van uw huidige, vierde verzoek plaatsvond op 16 juni 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Uw advocaat contacteerde het CGVS per e-mail op 10 september 2021 met een heropeningsvraag en op 28 maart 2022; 1, 2, 10 en 23 juni 2022; en op 2 september 2022 met bijkomende informatie. U heeft bijgevolg meer dan eens aan deze mogelijkheid gehoor gegeven. Hierboven blijkt evenwel dat u geen elementen hebt aangebracht, noch in verband met de machtsvername, noch anderszins, die uw kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker

aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/eas](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)o/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet

worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge

drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij

een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

7In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 21-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien bent u in Afghanistan tot de achtste graad naar school geweest (CGVS (...), 6 november 2017, p. 16) en had u om de dag contact met uw ouders (Verklaring volgend verzoek (...), 16 juni 2021, vraag 21). Nog volgde de Raad de beoordeling van het CGVS in uw tweede en derde verzoek en stelde de RvV voorts dat u niet aantoonde waardoor u dermate verwesterst zou zijn dat u zich niet meer zou kunnen of willen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken (RvV, arrestnummer 233.720 van 9 maart 2021, p. 14; en arrestnummer 254.797 van 20 mei 2021, p. 9). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat betreft de overige door u voorgelegde documenten - de kopie van uw paspoort, uw taskara en de taskara's van uw ouders - dient voorts te worden opgemerkt dat u reeds in uw eerste verzoek uw taskara voorlegde en u in uw tweede verzoek de taskara's van uw ouders neerlegde. Daarnaast kunnen deze documenten enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst en de herkomst van uw ouders ondersteunen. Deze elementen worden hier echter niet in twijfel getrokken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en tevens laatste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2. Op 12 februari 2025 legt verwerende partij een bundel algemene landeninformatie neer (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van het gelijkheidsbeginsel zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze het voormelde beginsel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld beginsel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk.

2.3.2. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Vooreerst bemerkt de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft vastgesteld dat de door verzoekende partij aangehaalde psychische problemen en de neergelegde medische documenten niet volstaan om daadwerkelijk een procedurele nood aannemelijk te maken en dat de eerdere beoordeling in het kader van haar vorige verzoeken waar vastgesteld werd dat in hoofde van verzoekende partij geen procedurele noden aanwezig waren die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen zouden

rechtvaardigen aldus onverkort blijft gelden en redelijkerwijze aangenomen kan worden dat de rechten van verzoekende partij werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

In het bijzonder wordt dienaangaande dienstig op het volgende gewezen in de bestreden beslissing:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede en derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bij het indienen van uw huidige, vierde verzoek om internationale bescherming geeft u weliswaar zelf procedurele noden aan (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 16 juni 2021) en noteerde de DVZ dat er passende steunmaatregelen werden en moeten worden genomen teneinde rekening te houden met de door u aangehaalde psychologische problemen en de neergelegde attesten (Beoordeling bijzondere procedurele noden DVZ, 16 juni 2021), maar deze zijn niet voldoende om daadwerkelijk een procedurele nood aannemelijk te maken.

U verklaart dat u omwille van de door u meegemaakte gebeurtenissen in Afghanistan en uw jarenlange (illegale) verblijf in België lijdt aan een psychologisch trauma, dat u hiervoor in behandeling bent bij een psychiater en dat u medicijnen neemt. Daarnaast ervaart u stress, wil u graag alleen zijn, kan u niet tegen lawaai of onverwachte geluiden, bent u soms wantrouwig tegen mensen en bent u schrikachtig (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, 16 juni 2021; Verklaring volgend verzoek (...)X, 16 juni 2021, vragen 12, 18). U legt ter staving van deze problemen een toegangsbewijs van Artsen Zonder Grenzen (AZG); een brief van uw huisarts; een brief, medisch getuigschrift en aanwezigheidsattest van uw psychiater; diverse voorschriften van uw psychiater; een brief van een traumatherapeut en Islamic Psychology Counselor (IPC); en een aanwezigheidsattest van uw psycholoog voor. Ook uw advocaat verwijst in zijn communicatie naar uw psychologische problematiek en deze documenten.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet worden opgemerkt dat het toegangsbewijs van AZG van 17 december 2020 louter gewag maakt van sociale en psychologische problemen, zonder verdere duiding. De brief van uw huisarts van 8 januari 2021 betreft slechts een korte, niet-gedetailleerde samenvatting van uw relaas, vermeldt uw vertrek naar Dubai en uw kortstondige terugkeer naar Afghanistan, stelt dat u met een diep, onverwerkt psychologisch trauma kampt sinds 2010. Er wordt echter niet vermeld welke gebeurtenis er aan de basis van dit trauma zou leggen. Uit het attest blijkt evenmin dat u niet in staat zou zijn deel te nemen aan de standaardprocedure. Het aanwezigheidsattest van uw psycholoog van OCMW Outreach Team – CGG Kempen van 9 juni 2021 bevestigt enkel dat u drie keer aanwezig was bij een gesprek tussen januari en juni 2021 en dat er in juli 2021 eveneens een gesprek werd gepland. Voorts bevestigt de brief van traumatherapeut en IPC van 19 februari 2021 enkel dat u sinds kort tweewekelijkse psychologische begeleiding krijgt om de geleden psychologische trauma's te verwerken. Het medisch getuigschrift van uw psychiater van 17 februari 2021 geeft enkel een diagnose weer (cf. infra) en geeft aan dat de behandeling hiervoor startte op 20 januari 2021. Het aanwezigheidsattest van deze psychiater bevestigt uw afspraken in mei en juli 2021. De brief van uw psychiater, gedateerd op 20 januari 2021, bevat voorts een gedetailleerde samenvatting van uw relaas, vermeldt uw vertrek naar Dubai en uw kortstondige terugkeer naar Afghanistan en beschrijft zowel uw asielprocedure als uw leven in België. Nog stelt het document dat het contact met uw familie moeizaam verloopt en maakt de brief gewag van de volgende klachten: in- en doorslaapproblemen, nachtmerries, piekeren, vermoeidheid, hoofdpijn, maagpijn, wantrouwigheid, schrikachtigheid, problemen met lawaai of onverwachte geluiden, stotteren en een obsessie voor documentatie. De conclusie in de brief luidt voorts een posttraumatische stress (PTS)stoornis wegens PTS-klachten en een ernstig en gelaagd trauma omwille van de verkrachting, afpersing en daaropvolgende stigmatisering door de brede gemeenschap. De voorschriften van uw psychiater wijzen er voorts enkel op dat u in 2022 een antidepressivum werd voorgeschreven. Verder blijkt uit uw verklaringen bij de DVZ en op het CGVS dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft immers zowel in uw vorige drie verzoeken als in uw huidige, vierde verzoek telkens uitgebreide en betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld worden (Verklaring volgend verzoek (...)X, 16 juni 2021).

Voor de volledigheid dient voorts te worden aangestipt dat er uit de operatie aan uw linkerpols in juni 2022 geen bijzondere procedurele noden, noch een nood aan bescherming uwentwege kan worden afgeleid. Dit betreft een fysiek ongemak dat geen impact hoeft te hebben op uw mogelijkheid deel te nemen aan de procedure.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen aangebracht die hierop een ander licht werpen. Zij beperkt zich ertoe wederom te duiden op de door haar aangehaalde psychische problemen en de neergelegde attesten, waarvan zij een aantal opnieuw als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (zie bijlage 2), waarmee zij evenwel op geen enkele wijze *in concreto* afbreuk doet aan de pertinente vaststelling dat uit de door haar bijgebrachte attesten nergens blijkt dat haar mentale gezondheidstoestand van die aard is dat deze haar zou verhinderen haar motieven naar behoren uiteen te zetten. Verzoekende partij toont dan ook allerminst aan dat zij, al dan niet omwille van deze psychische problemen, niet in staat was om een procedure internationale bescherming in te leiden of te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielmotieven daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Waar verzoekende partij nog lijkt te betwisten dat het medisch attest d.d. 17 februari 2021 opgesteld door haar psychiater enkel een diagnose weergeeft en betoogt dat het een gedetailleerd attest betreft, onderstreept de Raad evenwel dat waar in de attesten van haar psychiater d.d. 20 januari 2021 en 17 februari 2021 gewag wordt gemaakt van welbepaalde psychische klachten in hoofde van verzoekende partij, uit de attesten niet blijkt of deze vaststellingen louter gebaseerd zijn op de eigen verklaringen van verzoekende partij dan wel of er enig diepgaand medisch onderzoek aan is voorafgegaan en waaruit dit onderzoek dan zou hebben bestaan. Waar besloten wordt tot de diagnose 'posttraumatische stressstoornis', blijkt nergens uit de neergelegde attesten op basis van welke onderzoeken deze, toch wel complexe, diagnose van posttraumatische stressstoornis werd gesteld. Verder kan hoe dan ook nergens uit de attesten worden opgemaakt dat de aangehaalde psychische problemen verzoekende partij ervan zouden weerhouden op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming en hierbij haar asielmotieven op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Per aanvullende nota d.d. 13 februari 2025 brengt verzoekende partij nog een aantal recentere medische stukken bij (zie rechtsplegingsdossier, stuk 11), doch stelt de Raad vast dat uit deze stukken evenmin kan worden afgeleid dat verzoekende partij ten gevolge van haar mentale gezondheidstoestand niet in staat zou zijn (geweest) om een procedure internationale bescherming in te leiden of te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielmotieven daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Het door haar bijgebracht psychiatrisch rapport d.d. 15 januari 2025 ligt in dezelfde lijn als de eerder door haar neergelegde psychiatrische stukken. In het rapport wordt gewag gemaakt van verschillende psychische klachten alsook gesteld dat er sprake is van een posttraumatische stressstoornis, doch – nog daargelaten ook hier dient te worden opgemerkt dat uit het rapport niet blijkt of deze vaststellingen louter gebaseerd zijn op de eigen verklaringen van verzoekende partij dan wel of er enig diepgaand medisch onderzoek aan is voorafgegaan en waaruit dit onderzoek dan zou hebben bestaan – kan geenszins uit het rapport worden afgeleid dat haar mentale gezondheidstoestand van die aard is dat zij niet in staat zou zijn (geweest) om een procedure internationale bescherming in te leiden of te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielmotieven daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Uit de overige medische stukken blijkt voorts enkel dat haar psychologische sessies werden voorgeschreven alsook medicatie. Er wordt in gesteld dat verzoekende partij kampt met *“een matig ernstig psychisch probleem”* dat voornamelijk een *“angstprobleem”* en *“depressief probleem”* betreft, doch zonder dat de aard en/of ernst van de psychische problemen verder wordt/worden geconcretiseerd.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partij niet concreet aantoonde of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

2.3.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2023 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.3.6. De Raad wijst erop dat inzake haar eerste verzoek van 2 december 2015 door verwerende partij op 28 november 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Er werd geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan haar verklaringen over haar herkomst, waardoor er evenmin geloof kon worden gehecht aan haar vervolgingsfeiten die hier onlosmakelijk mee verbonden waren. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 219 976 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 april 2019, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Aangaande haar tweede verzoek van 17 mei 2019 werd door de commissaris-generaal op 17 september 2019 een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgens verzoek) genomen. In het kader van dit verzoek

gaf verzoekende partij aan dat zij bij haar eerste verzoek gelogen had over haar herkomst uit Badghis en dat zij een valse verklaring voorlegde. Zij verklaarde te zijn geboren in Kabul, opgegroeid te zijn in Herat en Afghanistan ontvlucht te zijn nadat H. en I. haar poogden te verkrachten en haar nadien afpersten opdat zij de video die zij hiervan maakten niet zouden verspreiden. Er werd evenwel geoordeeld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen over de voorgehouden poging tot verkrachting en de daaruit voortvloeiende problemen met H. en I. Het beroep dat verzoekende partij aantekende tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 233 720 van 9 maart 2020, waartegen evenmin cassatieberoep werd ingediend.

Haar derde verzoek werd op 28 juli 2020 eveneens niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Naast de eerder door haar aangehaalde problemen in Afghanistan met H. en I., verwees zij naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan alsook stelde zij dat zij zich door haar jarenlange verblijf in Dubai en België niet meer zal kunnen aanpassen aan de Afghaanse (islamitische) maatschappij, dat zij er niet meer welkom zal zijn, dat zij in België geïntegreerd is en dat zij in België wilde werken. Tevens verklaarde zij last te hebben van stress, hoofdpijn en slaapproblemen. Door de commissaris-generaal werd evenwel geoordeeld dat er geen nieuwe elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. Het beroep dat verzoekende partij tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 20 mei 2021 verworpen bij arrest nr. 254 797. Ook hiertegen tekende verzoekende partij geen beroep aan bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorige verzoeken.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.3.7. Wat betreft verder het gegeven dat het interview van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige volgend verzoek plaatsvond voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021, met name op 16 juni 2021, duidt de Raad erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineensloot, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat ook onder de aandacht wordt gebracht door verzoekende partij in het verzoekschrift.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekende partij in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoekende partij. Verzoekende partij moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een “de facto”-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Verzoekende partij werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt haar evenwel niet de mogelijkheid om haar verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt er dienaangaande dienstig op gewezen dat indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat haar individuele situatie dermate gewijzigd is dat zij hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van haar verwacht kan worden dat zij zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS, hetgeen zij ook deed via haar advocaat die het CGVS contacteerde per e-mail op 10 september 2021 met een heropeningsvraag en op 28 maart 2022, op 1, 2, 10 en 23 juni 2022 en op 2 september 2022 met bijkomende informatie. Tevens beschikt verzoekende partij over de mogelijkheid om desgevallend, in de huidige stand van de procedure, via haar verzoekschrift en/of een aanvullende nota, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen waaruit een nood aan internationale bescherming kan blijken. Verzoekende partij heeft deze mogelijkheid ook benut, nu zij in haar verzoekschrift uitgebreid ingaat op haar vrees om bij terugkeer als een tegenstander van het nieuwe regime te worden beschouwd, in het bijzonder wegens haar verblijf in het buitenland en haar 'verwesterd' profiel.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

De Raad besluit dan ook dat verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op haar eigen persoonlijke situatie. In de voorliggende omstandigheden maakt verzoekende partij derhalve niet aannemelijk dat zij de gewijzigde situatie in haar herkomstland doorheen de procedure niet afdoende heeft kunnen duiden en dat zij zodoende opnieuw dient te worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

2.3.8. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar tweede en derde verzoek.

Zij verwijst opnieuw naar haar problemen met H. en I. en voegt hieraan toe dat de imam van de moskee de video van H. en I. heeft gezien, haar uitschold voor homo en haar met de dood bedreigde indien zij niet uit het dorp zou vertrekken. Tevens zou de schooldirecteur tegen haar hebben gezegd dat zij omwille van haar (vermeende) homoseksualiteit niet meer naar school mocht komen en zou zij in het dorp door buurkinderen zijn uitgescholden voor homo. Zij benadrukt dat deze problemen nog steeds actueel zijn. Haar ouders zouden door de dorpelingen nog steeds over haar aangesproken worden, H. en I. zouden nog steeds naar haar op zoek zijn en geld eisen opdat zij de video niet verder zouden verspreiden. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest zij opnieuw te zullen worden afgeperst door H. en I. alsook gedood te worden door haar dorpelingen en alle andere mensen die van de video op de hoogte zijn (zie administratief dossier, stuk 7, map 4^e verzoek, stuk 7 (deel DVZ), verklaring volgend verzoek d.d. 16 juni 2021, vragen 16 en 19).

Daarnaast haalt zij aan dat zij omwille van de door haar aangehaalde gebeurtenissen in Afghanistan en haar jarenlange (illegale) verblijf in België lijdt aan een psychisch trauma, dat zij hiervoor in behandeling is bij een psychiater en dat zij medicijnen neemt. Zij stelt stress te ervaren, graag alleen te willen zijn en niet tegen lawaai te kunnen (verklaring volgend verzoek d.d. 16 juni 2021, vraag 18).

Verder verwijst zij nog naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, stellende dat de taliban en Daesh aanwezig zijn in en rond Herat en dat er in Herat elke dag bommen ontploffen (verklaring volgend verzoek d.d. 16 juni 2021, vraag 20).

Ten slotte hekelt zij haar (illegale) verblijfsstatus in België en geeft zij aan dat zij niet mag werken of studeren, terwijl zij in België graag (legaal) wil werken en verschillende jobaanbiedingen heeft staan (verklaring volgend verzoek d.d. 16 juni 2021, vraag 18).

Ter staving van haar vierde verzoek legt zij een kopie van haar paspoort, haar taskara, de taskara's van haar ouders, een brief van haar advocaat, diverse Belgische medische documenten, een brief van pastoor R., een online en schriftelijke petitie inzake haar verzoek om legaal verblijf in België en twintig aanbevelingsbrieven neer (zie mappen documenten (administratief dossier, stukken 5 en 7 (map 4^e verzoek, stuk 5)).

2.3.9. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.10. In het kader van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een volgend verzoek niet te onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wel dient hij na te gaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient dan ook hierop toegespitst te worden. De zorgvuldigheidsplicht legt in hoofde van de verwerende partij op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding om zodoende met voldoende kennis van feiten te kunnen oordelen of het aangebracht element een nieuw element is dat in aanmerking komt voor een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Waar verzoekende partij vasthoudt aan haar problemen met H. en I. en stelt dat deze nog steeds actueel zijn nu haar ouders door de dorpelingen nog steeds over haar aangesproken worden, H. en I. nog steeds naar haar op zoek zouden zijn en geld zouden eisen opdat zij de video niet verder zouden verspreiden, treedt de Raad verwerende partij evenwel bij waar deze hieromtrent op het volgende wijst: “ *Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt, namelijk het feit dat uw problemen nog steeds actueel zijn, meer bepaald dat uw ouders door de dorpelingen nog steeds over u worden aangesproken; dat H. (...) en I. (...) nog steeds naar u op zoek zijn en geld van u eisen opdat zij uw video niet verder zouden verspreiden; dat u opnieuw door H. (...) en I. (...) zal worden afgeperst; en dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gedood door uw dorpelingen en alle andere mensen die van de video op de hoogte zijn omwille van uw vermeende homoseksualiteit (Verklaring volgend verzoek (...)X, 16 juni 2021, vragen 16, 19, 20, 21), kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige twee verzoeken hebt uiteengezet, namelijk de problemen die u kreeg met H. (...) en I. (...). Hierover moet worden beklemtoond dat uw tweede en derde verzoek door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Dit werd daarenboven tot twee keer toe in het beroep bij de RvV bevestigd. Bovendien dient te worden aangestipt dat u in uw tweede verzoek nog stelde dat u gedurende zes of acht maanden wekelijks 400 dollar betaalde (Verklaring volgend verzoek (...)Z, 2 juli 2019, vraag 15), maar in uw huidige verzoek aangeeft dat u zeven maanden lang per keer 700 dollar betaalde (Verklaring volgend verzoek (...)X, 16 juni 2021, vraag 16). In het verslag van uw psychiater van 20 januari 2021 wordt er dan weer gewag gemaakt van 700-1000 dollar afpersingsgeld per maand. Dat u nu weer spreekt van 400 dollar, dan weer van 700 dollar en er daarnaast sprake is van 700-1000 dollar, leidt ertoe dat er wederom afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de afpersing. Hoe het ook zij, u voert in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw vorige verzoeken om internationale bescherming, zodat deze gehandhaafd blijft. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter vasthoudt aan dezelfde verklaringen, die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.*”

Door louter vast te houden aan (de waarachtigheid van) deze problemen, doet verzoekende partij geenszins *in concreto* afbreuk aan voorgaande pertinente bevindingen. Waar zij haar tegenstrijdige verklaringen over de bedragen die zij diende te betalen aan haar afpersers nog tracht te verklaren met de uitleg dat deze feiten van meer dan twaalf jaar geleden dateren, duidt de Raad erop dat aangenomen kan worden dat de afpersingen waarvan zij stelt het slachtoffer te zijn geweest in haar land van herkomst een kernelement betreffen van haar vluchtrelaas. Er kan verwacht worden dat dergelijke bepalende ervaringen in haar geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. De door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden aangaande het bedrag van deze afpersingen tasten dan ook wel degelijk verder de geloofwaardigheid van haar voorgehouden problemen aan. Waar zij in dit verband nog duidt op haar mentale problemen, herhaalt de Raad dat uit de

door haar bijgebrachte medische stukken nergens afgeleid kan worden dat haar mentale gezondheidstoestand van die aard is dat zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Verder onderstreept de Raad nog dat waar in de door haar bijgebrachte medische attesten haar psychische problemen gelinkt worden aan de gebeurtenissen in Afghanistan en in het bijzonder de voorgehouden verkrachtingspoging in 2010, dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de betrokkene zijn verwondingen of trauma opliep. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Dit geldt des te meer nu de attesten *in casu* geen betrekking hebben op fysieke sporen die mogelijks toelaten om een onmiskenbaar verband te leggen tussen de vastgestelde verwondingen of littekens en bepaalde specifieke gedragingen of handelingen die ervan aan de basis liggen doch wel op psychisch-medische moeilijkheden waarbij zulk een duidelijke link of causaal verband met vervolgingsfeiten of een situatie van ernstige schade minder evident is. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te menen, zijn deze medische attesten geenszins van aard het door haar voorgehouden asielrelaas te staven.

2.3.12. Waar in de e-mail van haar advocaat d.d. 28 maart 2022 alsook in het verzoekschrift verwezen wordt naar de jobs van haar vader en zus, duidt de Raad er in navolging van verwerende partij op dat verzoekende partij tot op heden in gebreke blijft desbetreffend enig begin van bewijs bij te brengen. Verzoekende partij werpt in haar verzoekschrift hieromtrent op dat “(d)e meeste mensen (...) na de machtswijziging de bewijzen vernietigd (hebben) om zo niet opgepakt te worden door de Taliban”, doch het spreekt voor zich dat dergelijk algemeen betoog allerminst volstaat om het gebrek aan enig begin van bewijs inzake de jobs van haar vader en zus te verschonen. Verzoekende partij komt in dit verband dan ook niet verder dan blote beweringen die bovendien allerminst overtuigen gelet op de vaststelling dat zij hierover met geen woord repte in haar vorige drie verzoeken. Daarenboven dient erop te worden gewezen dat dergelijke loutere verwijzing naar het profiel van familieleden niet volstaat om in haar hoofde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, doch zulks *in concreto* dient te worden aangetoond. Noch verzoekende partij noch haar advocaat halen evenwel enig concreet element aan dat erop wijst dat zij hierom problemen zou kennen. Dit kan dan ook allerminst beschouwd worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.3.13. Wat betreft de door haar advocaat neergelegde visumaanvragen van het Iraanse consulaat in Herat van haar ouders, zussen en broers, bemerkt de Raad dat in de bestreden beslissing in dit verband terecht wordt opgemerkt dat uit deze visumaanvragen geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in hoofde van verzoekende partij kan worden afgeleid, nu deze stukken er enkel op wijzen dat haar familieleden visa hebben aangevraagd, doch geen informatie over de achterliggende motieven bieden.

Waar in het verzoekschrift opgeworpen wordt dat haar familieleden zich thans in Iran bevinden, onderstreept de Raad dat verzoekende partij niet het minste begin van bewijs bijbrengt waaruit het verblijf van haar familieleden in Iran kan blijken. Het loutere gegeven dat aan haar familieleden in februari 2022 visa werden toegekend door het Iraanse consulaat in Herat toont in ieder geval niet aan dat haar familie zich thans in Iran bevindt.

2.3.14. Waar haar advocaat verder in zijn brief stelt dat verzoekende partij een alleenstaande jongeman is die geen mannelijk familielid meer heeft in haar land van herkomst op wie zij kan rekenen, stelt de Raad vast dat tot op heden niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij in haar land van herkomst geen familiaal netwerk meer heeft waarop zij kan steunen in geval van terugkeer. Uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 juni 2021 blijkt althans dat haar familie zich op dat moment nog in Afghanistan bevond en dat zij nog om de dag met haar ouders in contact stond (verklaring volgend verzoek d.d. 16 juni 2021, vragen 20 en 21). Verder dient herhaald te worden dat verzoekende partij niet aantoont dat haar familie zich thans in Iran bevindt. Het beweerde gebrek aan een familiaal netwerk in Afghanistan waarop zij kan steunen is dan ook niet meer dan een blote bewering en betreft derhalve evenmin een nieuw element dat haar kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

2.3.15. Aangaande de verwijzing van haar advocaat naar de COVID-19-pandemie en het coronavirus, volgt de Raad verwerende partij voorts waar deze hieromtrent als volgt stelt: “Nog geeft uw advocaat in zijn brief aan dat ook het coronavirus (ook: covid-19) u belet om terug te keren naar Afghanistan. Hij verwijst hierbij naar twee rapporten van de Verenigde Naties (OCHA) van 18 en 26 augustus 2020. Uw advocaat markeerde hierin het stuk betreffende terugkeerders en huishoudens die door inkomensverlies de huur niet meer kunnen betalen en deelde een stuk over Afghanen die door de gevechten tussen taliban en overheid (cf. supra) en voor medische verzorging naar de stad Jalalabad zijn getrokken. Dit houdt geen verband met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Nergens uit uw

verklaringen hierover kan immers een nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Bovendien bent u niet van Jalalabad of de daartoe behorende provincie Nangarhar afkomstig, maar groeide u volgens uw verklaringen in uw eerste verzoek op in de provincie Badghis en in uw tweede en derde verzoek op in de stad Herat, beide ongeveer 750 kilometer oostelijker gelegen dan de stad Jalalabad of de provincie Nangarhar.

Wat de verwijzing naar de Covid-19 pandemie betreft, stelt de Commissaris-generaal dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Covid-19-virus, vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de wet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de wet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst.

36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging zoals bepaald in artikel 48/5 §1 van de wet van 15 december 1980 en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5 §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoont.” Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die hierop een ander licht werpen.

2.3.16. Omtrent de bemerkingen van verzoekende partij over haar (illegale) verblijfstatus en het feit dat zij niet mag werken of studeren, volgt de Raad verwerende partij eveneens waar deze hierover het volgende motiveert: “Nog hekelt u uw (illegale) verblijfsstatus in België en geeft u aan dat u niet mag werken of studeren. U voegt hieraan toe dat u in België graag (legaal) wil werken en verschillende jobaanbiedingen heeft staan (Verklaring volgend verzoek (...))X, 16 juni 2021, vragen 11, 16). Deze socio-economische problemen houden geen verband met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat zij een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden.”

2.3.17. Wat betreft voorts de aangehaalde vrees om als Afghaanse terugkeerder te worden geconfronteerd met een risico op vervolging, vanwege haar langdurige afwezigheid uit Afghanistan en haar verblijf in het buitenland, en te zullen worden aanzien als een ongelovige, wijst de Raad erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en in concreto aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat in concreto aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of worden vervolgd.

Dient in dit verband vooreerst te worden opgemerkt dat in het kader van haar vorige (tweede en derde) verzoeken, alwaar zij reeds verwees naar haar integratieproces in België en stelde zich niet opnieuw te zullen kunnen aanpassen aan de cultuur van haar land van herkomst, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geoordeeld dat zij niet aantoonde waarom zij dermate zou zijn verwesterd dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken (zie RvV 9 maart 2020, nr. 233 720; RvV 20 mei 2021, nr. 254 797).

Door verzoekende partij worden in het kader van huidig verzoek geen concrete elementen aangebracht die een ander licht kunnen werpen op deze vaststelling.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij niet de minste concrete informatie bijbrengt, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'een ongelovige' en/of 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit het loutere verblijf van verzoekende partij in Dubai gedurende 4 jaar – waarna zij in juni 2014 nog gedurende vier maanden zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan – en haar verblijf in België sinds november 2015 kan op zich niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Uit de bijgebrachte brief van de pastoor en de twintig aanbevelingsbrieven van (Belgische) vrienden en kennissen blijkt voorts hoogstens dat verzoekende partij sociaal, leergierig, vriendelijk en goed geïntegreerd is alsook dat zij de Nederlandse taal machtig is, doch deze stukken tonen op geen enkele wijze aan dat verzoekende partij daadwerkelijk dermate verwesterd is dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving en/of dat in haar hoofde sprake is van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor zij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering. Hetzelfde geldt voor wat betreft de stukken die zij per aanvullende nota bijbrengt ter staving van haar beweerde verwestering (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9). Zij het inzake de bijgebrachte brieven van kennissen en vrienden nog opgemerkt dat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend en dat hun verklaringen omtrent de levensstijl van verzoekende partij alhier niet zonder meer kunnen worden aangenomen. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij blijkens de getuigenissen (opgesteld eind januari/begin februari 2025) verschillende Belgische contacten zou hebben alsook vele activiteiten zou ondernemen met haar Belgische kennissen en vrienden, waaronder kerstmarkten bezoeken en Nieuwjaar vieren, terwijl in het door haar bijgebrachte psychiatrisch rapport d.d. 15 januari 2025 gesteld wordt dat zij nauwelijks contacten heeft, op een buurman na. Waar zij als bijlage bij haar aanvullende nota nog verschillende foto's alsook een video voegt, merkt de Raad nog dat verzoekende partij niet de minste verduidelijking geeft over waar en wanneer deze foto's/video werden genomen, wie erop staat/staan afgebeeld en wat zij hiermee wil aantonen. Zij toont hiermee derhalve evenmin *in concreto* aan dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan. Verder stelt haar advocaat in zijn brief omtrent de petitie teneinde legaal in België te kunnen verblijven en het artikel hierover in Gazet van Antwerpen van 24 mei 2021 dat verzoekende partij na haar jarenlange verblijf in België dermate verwesterd is dat een terugkeer naar Afghanistan voor haar niet mogelijk is, doch zonder dit element enigszins te concretiseren. Hij verwijst slechts naar een rapport van EASO van 2 september 2020 en het RDC van 25 januari 2018 inzake Afghaanse terugkeerders, doch zonder deze rapporten met de persoonlijke situatie van verzoekende partij te verbinden. Door verzoekende partij wordt geenszins *in concreto* aangetoond dat of waarom het voor haar onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Haar loutere bemerking dat zij het niet eens is met het beleid van de Taliban en dat zij de gelijkheid van mannen en vrouwen zeer belangrijk vindt, zonder op enerlei wijze te concretiseren op welke wijze zij hieraan uiting geeft, biedt althans geenszins soelaas. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij een onvoldoende persoonlijke invulling geeft aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Dient in dit verband tevens te worden benadrukt dat verzoekende partij tot éénentwintigjarige leeftijd in Afghanistan zou hebben verbleven en aldus reeds gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Voorts had zij blijkens haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 juni 2021 nog om de dag contact met haar ouders in Afghanistan (verklaring volgend verzoek d.d. 16 juni 2021, vraag 21). Verder blijkt uit niets dat verzoekende partij niet langer contact zou hebben met haar familie noch maakt zij aannemelijk dat haar familieleden zich niet langer in Afghanistan zouden bevinden (zie *supra*). Er kan dan ook niet aangenomen worden dat verzoekende partij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Ook kan zij zich desgevallend bij haar lokaal netwerk informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de Afghaanse

samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Dient ook te worden onderstreept dat hoewel verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt geen praktiserend moslim te zijn, zij nergens aangeeft niet langer moslim te zijn.

Haar langdurige afwezigheid uit Afghanistan en haar verblijf in het buitenland kunnen dan ook niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.3.18. Verwijzend naar haar psychische problemen, stelt verzoekende partij nog dat zij ziek en zorgbehoevend is, doch de Raad duidt erop dat deze medisch-psychische problemen *an sich* geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en evenmin met de criteria inzake de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. indien verzoekende partij een verblijfsmachtiging wenst te bekomen op basis van medische gronden, dient zij hiertoe de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te volgen.

2.3.19. In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad voorts dat een loutere verwijzing naar de precaire socio-economische situatie in Afghanistan evenmin soelaas biedt.

Immers dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire socio-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door

gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geveiseerd of dat zij behoort tot een groep van geveiseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.3.20. De actuele veiligheidssituatie in Afghanistan betreft evenmin een nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Immers zijn er geen aanwijzingen dat er in Afghanistan actueel een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad dienaangaande vast, na een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Immers blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.3.21. Verder kunnen ook de bijgebrachte kopie van haar paspoort, haar taskara en de taskara's van haar ouders geenszins beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Immers volgt de Raad verwerende partij in volgende pertinente vaststellingen: *“Wat betreft de overige door u voorgelegde documenten - de kopie van uw paspoort, uw taskara en de taskara's van uw ouders - dient voorts te worden opgemerkt dat u reeds in uw eerste verzoek uw taskara voorlegde en u in uw tweede verzoek de taskara's van uw ouders neerlegde. Daarnaast kunnen deze documenten enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst en de herkomst van uw ouders ondersteunen. Deze elementen worden hier echter niet in twijfel getrokken.”*

2.3.22. Ten slotte is de verwijzing van verzoekende partij naar een arrest van een Nederlandse rechtbank geenszins dienstig, nu dit geen bindende precedentswaarde heeft. Ook waar zij in haar aanvullende nota d.d. 13 februari 2025 verwijst naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentswaarde heeft.

2.3.23. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.24. In zoverre verzoekende partij meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie. Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe

elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen (zie verklaring volgend verzoek d.d. 16 juni 2021). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.25. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT